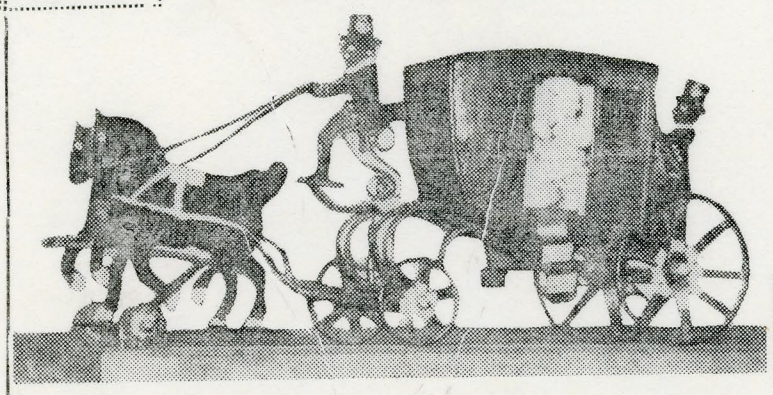
Bil: 110.
G.M.9697.

Minnen på Museum

Den pousetteska 1800-talslandån

Leksaker har väl funnits i alla tider, men på museerna är de i allmänhet dåligt företrädda — de hör ju till kategorien förbrukningsföremål, och därför blir det mestadels ingenting kvar av dem åt eftervärlden. Ganska naturligt är också, att pojkarna förbrukar sina leksaker fortare och kanske framför allt grundligare än flickorna, som behandlar åtminstone sina dockor med öm och varsam hand. Icke heller gävlemuseet äger någon uppsjö av leksaker, men vad som finns är i stället desto mera kvalitetsbetonat. Mest stolt är väl museet över dockan Theodora Reutercrona, som är unik inte bara genom sin omfattande och förnämliga garderob, utan även därigenom, att den är tillverkad av en — präst. Bland museets samlingar finns vidare ett dockskåp, som funnits i den bekanta gävlesläkten Pousette under förra delen av 1800-talet, samt en liten hemmagjord dockteater med aktörer av papper. Mera pojkbetonad är en hjulångare av plåt, som tillhört familjen Kjellerstedt. Den är byggd helt igenom som en riktig ångbåt, och med sin höga skorsten och sitt kvarvarande bogspröt hör den typologiskt hemma på 1830-talet. Till de pojkbetonade leksakerna får väl också ovan avbildade landå, även den stammande från familjen Pousette och utförd i plåt, en lustig sak från början av 1800-talet. Kusken och betjänten, som klamrar sig fast bakpå vagnen, är klippta i plåt, likaså hästarna, som ystert galopperar fram. Men inne i vagnen sitter en förtjusande liten rokokodam, som väl förmodligen icke från början tillhört ekipaget, utan gjort tjänst uteslutande som leksaksdocka.

Gästgiveriet ännu en gång

Med anledning av föregående veckas Minnen-på-museum-artikel påpekar valbokännaren P. N. Persson i Tavlan, Mackmyra, att någon gästgivargård veterligen aldrig funnits i Tavlan, men väl ett värdshus. Den vägvisaretavla, som finnes i Gävle museums samlingar, tillhörde de föremål, som från olika delar av landet hopbragtes till gamla Furuviksparkens invigning år 1900, och herr Persson gissar att tavlan har kommit från Tafle by i Ångermanland. Däremot finns, framhåller han, vissa tecken som tyda på, att museets Swedmanska akvarell avbildar just Tavlans värdshus i Valbo.

E. W.